

VERAPOLY ARCHDIOCESAN GAZETTE

വരാപുര അതിരൂപതാ ഗസറ്റ്

VOL. LII - JK 25

2019 FEBRUARY 4

No. 3

സർക്കുലർ 5

2019 ഫെബ്രുവരി 10 - തിരുബാലസവ്യദിനം
ക്രിസ്തീയി ബാഹ്യശാഖൻ കമ്മീഷൻ പുറപ്പട്ടാർഡിക്കുന്ന സർക്കുലർ

യേശുവിൽ പ്രിയ മാതാപിതാക്കളേ,
സഹാദരീസഹാദരമാരെ, വത്സലമകളേ,

കഴിഞ്ഞ 175 വർഷങ്ങളായി കൂട്ടികളുടെ സമഗ്രവളർച്ച ലക്ഷ്യം വച്ച് ആഗോള കത്തോലിക്കാസഭയിൽ മുഴുവൻ പ്രവർത്തിക്കുന്ന കൂട്ടികളുടെ സംഘടനയാണ് തിരുബാലസവ്യം. 1843-ൽ ഫ്രാൻസിലെ നാൻസി രൂപതയിൽ മെത്രാനായിരുന്ന ബിഷപ്പ് ചാൾസ് ഡി ഹോർബിൻ ജാൻസൺ ആണ് തിരുബാലസവ്യം സ്ഥാപിച്ചത്. 1922-ൽ 11-ാം പീയുസ് പാപ്പ് ഈ സംഘടനയെ പൊന്തിഫിക്കൽ പദവിയിലേക്ക് ഉയർത്തുകയും 1950-ൽ 12-ാം പീയുസ് പാപ്പ് തിരുബാലസവ്യദിനം സാർവ്വത്രിക സഭ മുഴുവൻ ആചരിക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ആഹ്വാനമനുസരിച്ച് എല്ലാ വർഷവും ഫെബ്രുവരി മാസത്തിലെ 2-ാം താഴ്രാഴ്ചയാണ് ഭാരതസഭ തിരുബാലസവ്യ ദിനമായി ആചരിക്കുന്നത്. തിരുബാലസവ്യത്തിലെ അംഗങ്ങളായ എല്ലാ കൂട്ടികൾക്കും അവരെ നയിക്കുന്നവർക്കും ഈ വർഷത്തെ തിരുബാലസവ്യദിനത്തിന്റെ (10.02.2019) എല്ലാവിധ പ്രാർത്ഥനകളും ആശംസകളും നേരുന്നു.

മകൾ ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തമാണ്. മകരെ നന്നായി വളർത്തുക യെന്നത്, കൂട്ടികൾ ദൈവം തന്ന ഭാന്മാബന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നു വരുന്ന ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. ഫ്രാൻസിസ് പാപ്പ് ‘സ്നേഹ തതിൽ ആനന്ദം’ എന്ന സിനധാനന്തര അപ്പസ്ത്രോലിക പ്രഭോധന തതിൽ പറയുന്നതുപോലെ, അഞ്ചാനസ്കന്ധാനത്തിൽ സ്വീകരിക്കുന്ന ദൈവദാനമായ വിശ്വാസം വളർത്തുന്നതിനും വികസിക്കുന്നതിനും ദൈവം ഉപയോഗിക്കുന്ന മാർഗമാണ് മാതാപിതാക്കൾ (287). ബാലനായ യേശു അഞ്ചാനത്തിലും പ്രായത്തിലും ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും പ്രീതിയിലും വളർന്നുവന്നത് നസ്തതിലെ തിരുക്കുടുംബത്തിലായിരുന്നു (ലൂക്കാ 2:51-52). ഉണ്ണിയേശുവിനെ കരുതലോടെ വളർത്തിയ തിരുക്കുടുംബത്തിലെ മാതാപിതാക്കളായ പരിശുദ്ധമറിയവും വിശുദ്ധ യൗസ്ഥപ്പീതാവും ആയിരിക്കണം തങ്ങളുടെ മകരെ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന രീതിയിൽ വളർത്തി ക്കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള മാതാപിതാക്കളുടെ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ അവരുടെ മാതൃക. ഇന്നത്തെ മാതാപിതാക്കന്മാർ കൂട്ടിക്കളേക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവപദ്ധതിയിൽ പങ്കുചേരുവോൾ ഓരോ കൂടുംബത്തിലും ദിവ്യതാം തുള്ളുവുന്ന ബാലപ്പാദരം രൂപപ്പെടുമെന്നത് തിരിച്ചയാണ്. രക്ഷകനായ യേശുവിൽ ദ്വാഡശമായി വിശ്വസിക്കുകയും ക്രത്തോലിക്കാ ചെച്തന്യ തതിൽ ജീവിക്കുകയും സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധതയോടെ പ്രവർത്തി ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാതാപിതാക്കളുടെ ജീവിതമാതൃക കൂട്ടിക്കളുടെ സമഗ്രന്ഥയ്ക്ക് ഉപകരിക്കും. ഭവനത്തിൽ സമേളിക്കുന്ന സഭയെ കുറിച്ച് എന്നും വാചാലനകുന്ന ഫ്രാൻസിസ് പാപ്പായുടെ വാക്കുക ഒരിൽ “വിശ്വാസത്തിന്റെ അർത്ഥവും സഭയുവും ആസ്വദിക്കുന്നതിനും പ്രാർത്ഥമിക്കുന്നതിനും അയല്ക്കാരനെ സേവിക്കുന്നതിനും നമ്മൾ പറിക്കുന്ന ഇടമായി വീട് തുടരും” (സ്നേഹത്തിന്റെ ആനന്ദം, 287). ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ വിശുദ്ധയിലേക്കുള്ള വിളിയെക്കുറിച്ചുള്ള അപ്പസ്ത്രോലിക ഉദ്ദേശ്യമായ “ആനന്ദച്ചു ആഹ്ലാദിക്കു വിൽ” മാതാപിതാക്കരെ ക്ഷണിക്കുന്നത്, യേശുവിനെ അനുഗമിക്കുന്നത് എപ്പോരമെന്ന് കൂട്ടിക്കളെ ക്ഷമാപുർഖം പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിശുദ്ധരാക്കാണ് (14).

കൂടുംബാംഗങ്ങളോടുള്ള, പ്രത്യേകമായി മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള ഉംശ്ശമളമായ ബന്ധം കൂട്ടിക്കളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക്

അത്യാവശ്യമാണ്. ചിലപ്പോഴക്കിലും ഒരേ വീട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നവർ പരസ്പരം സംസാരിക്കാതെയും ഒരുമിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാതെയും ക്ഷേഖിക്കാതെയും കഴിയുന്നു എന്നത് തികച്ചും ദുഃപക്രമായ കാര്യമാണ്. കൊച്ചുകുട്ടികളെ ഈന്ന് കുടുതലായി കാണുന്നത് മാതാപിതാക്കളുടെ കുടൈയല്ല, മറിച്ച് ടി.വി.യുടെയും സ്മാർട്ട് ഫോൺരെറ്റിയും കുടൈയാണ്. ഈവരെയാകെ സാങ്കേതികതലത്തിൽ കുട്ടികളുടെ ബുദ്ധിവികാസത്തിന് ഉപകരിക്കുമെങ്കിലും ഇവയുടെ അനിയന്ത്രിതമായ ഉപയോഗത്തിലും സ്വന്തം ലോകത്തിലേക്ക് അവർ ഒത്തുഞ്ചുകയും ആത്മീയതയുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ അവർക്ക് നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. കുട്ടികളുടെ സുരക്ഷിതത്തെത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഈന്ന് മുതിർന്നവർ കുടുതൽ ജാഗ്രത പൂലർത്ഥാണ്. പല നഗരങ്ങളിലും കുട്ടികളുടെ ഇടയിൽ മദ്യവും മയക്കുമരുന്നും ഉപയോഗിക്കുന്നവരുടെയും അത് വിലക്കുന്നവരുടെയും എല്ലാം ഭയാനകമായി കുടുന്നുണ്ട്. കുട്ടികൾ ലെംഗികമായി ദുരുപയോഗം ചെയ്യപ്പെടാതിരിക്കാനും അവിശ്വാസ ബന്ധങ്ങളിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലാതിരിക്കാനും മാതാപിതാക്കൾ നിതാന്ത ജാഗ്രത പൂലർത്ഥാഭ്യന്തരം കുട്ടികളുടെ അസാധാരണമായ പെരുമാറ്റങ്ങളും നിശബ്ദതകളും തിരിച്ചിരിഞ്ഞ് മക്കളെ സുരക്ഷിതരായി നയിക്കാൻ എല്ലാ മാതാപിതാക്കളും ശ്രദ്ധിക്കണം.

ഹോർസിസ് പാപ്പ് മാതാപിതാക്കരോട് മക്കളും ഏവിടെ ആരെന്നും മനസിലാക്കുവാൻ നാം ശ്രമിക്കുണ്ടോ? അവരുടെ ആത്മാവ് ഏവിടെയാണെന്ന് നാം ശരിക്കും അറിയുന്നുണ്ടോ? സർവോപരി, അതിനിയുവാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ? നമ്മുടെ കുണ്ഠുങ്ങൾ ശാരീരികമായി ഏവിടെയാണെന്നോ ഒരു നിശ്ചിതസമയത്ത് അവർ ആരുടെ കുടൈയാണെന്നോ ഉള്ളതല്ല, മറിച്ച് അവർ നിലപാടുകളിൽ ഏവിടെയാണെന്നതാണ്, തങ്ങളുടെ ഭോധ്യങ്ങളുടെയും ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും ആഗ്രഹങ്ങളുടെയും സ്വപ്നങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ അവർ ഏവിടെ നിലക്കുന്നു എന്നതാണ് അമാർത്ഥചോദ്യം (സ്നേഹത്തിന്റെ ആനന്ദം, 261).

നമയിലും വിശുദ്ധിയിലും വളരെണ്ണ ബാല്യത്തിന് ഭീഷണി ഉയർത്തുന്നതാണ് ഈന്നതെത്ത സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക സാഹചര്യ

അംഗൾ. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും സഹനത്തിനും ത്യാഗത്തിനും നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളിൽ സ്ഥാനം കുറഞ്ഞുവരുന്നതുകൊണ്ട് പവിത്രമായ കുടുംബവസ്യങ്ങളിൽ പോലും ഉലച്ചിൽ സംഭവിക്കുന്നു. ഓരോ ദിവസവും അതിവേഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആശയ വിനിമയ സംവിധാനങ്ങളും അവ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മായികപ്രവൃത്തവും മുല്യബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട മാധ്യമസംസ്കാരവും കുട്ടികളുടെ സഭാവരുപീകരണ ത്തിനും വിശ്വാസരുപീകരണത്തിനും ധാരാളം പ്രതിസന്ധികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവയാണ്. നമ്മുടെ കുട്ടികൾ സഭാവിരോധികളും നിരീശവരവാദികളുമായിത്തീരാൻ ഇടയാക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളും സ്വാധീനങ്ങളും നിസ്സാരമായി തുളിക്കൈയാനാവില്ല. തിരുസഭാരയയും കുദാശകളെയും സഭാധികാരികളെയും സന്ന്യാസ - പഭരോ ഹിത്യങ്ങളെയും അവഹോളനപാത്രങ്ങളായി ചിത്രീകരിച്ച് സഭയുടെ വിശ്വാസ്യത കുറയ്ക്കാനുള്ള ആസൃതിത ശ്രമങ്ങളും നാം തിരിച്ചറിയണം. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്ക് ശരിയായ മുല്യബോധവും വിശ്വാസപരിശീലനവും നല്കാൻ സഹായിക്കുന്ന തിരുബാലസവ്യത്തിന്റെ പ്രസക്തി വളരെ ഏറ്റവും കുട്ടികളെ ദൈവത്തിലേക്ക് അടുക്കാനും സഭയോജനാത്ത് ചിന്തിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനും സഹായിക്കുന്നതിൽ തിരുബാലസവ്യം വഹിക്കുന്ന പങ്ക് വളരെ വലുതാണ്.

“കുട്ടികൾ കുട്ടികളെ സഹായിക്കെട്ട്; കുട്ടികൾ കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥനക്കെട്ട്” എന്ന ആപ്തവാക്യവുമായി ഉള്ളിയേശവിന്റെ സംരക്ഷണയിലാണ് തിരുബാലസവ്യം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധകന്ധകമറിയാം മധ്യസ്ഥയും വിശുദ്ധ യാസേപ്പിതാവും കാവൽമാലാവമാരും ഉപമധ്യസ്ഥരുമാണ്. ഇവരുടെ ആഖ്യാത്മിക സംരക്ഷണത്തിൽ കുട്ടികളെ ദൈവമകളായി വളർത്തുവാൻ തിരുബാലസവ്യത്തിന് സാധിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇവകകളിലെ 14 വയസ്സുവരെയുള്ള ഏല്ലാബാലികാബാലനാരും തിരുബാലസവ്യത്തിൽ അംഗങ്ങളായി ഉള്ളിയേശവിന്റെ കുടുക്കാരായിതീരണമെന്നതാണ് സഭയുടെ ആദ്രഹം. ഇവകയിൽ ആഴ്ചയിൽ ഒരു ദിവസം തിരുബാല സവ്യാംഗങ്ങൾ ആനിമേറ്ററുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരുമിച്ചുകൂടി പ്രാർത്ഥനക്കുകയും ദൈവവചനം പറിക്കുകയും വിശുദ്ധരെ പരിചയപ്പെടുകയും കാരുണ്യപ്രവൃത്തികളിൽ പങ്കടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവരെ ഏന്നും ദൈവത്തോടും സഭയോടും ചേർന്നുനില്ക്കുവാൻ സഹായിക്കും.

ബാലനായ യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തെലി ഓരോ കൂട്ടിയും സ്വന്തമാക്കണമെന്ന് നമെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന ദിനമാണിത്. നസ്തതിൽ മാതാപിതാക്കൾക്ക് വിധേയനായി ജീവിച്ച ബാലനായ യേശു കൂട്ടികൾക്ക് പ്രചോദനവും ശക്തിയുമാക്കണം. തിരുബാല സവൃദ്ധിനും ആചരിക്കുന്നേം യേശുവിന്റെ ബാല്യത്തെ അനുസ്മരിച്ചുകൊണ്ട് നമുക്കു ചുറ്റുമുള്ള ഓരോ ബാല്യവും തിരുബാല്യ അള്ളായി മാറേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ചാണ് നാം ചിന്തിക്കേണ്ടത്. ഓരോ കൂൺതിലും നസ്തതിലെ തിരുബാലനെ കണ്ടുകൊണ്ട് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ നമുക്കേവർക്കും കഴിയണം. അനുഭിനും അകനുപോകുന്ന ശ്രേഷ്ഠവാദങ്ങളെ വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേക്കും സമാർഗ്ഗിക്കും നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. വർഗ്ഗീയതയും നിരീശ്വരതയും വളരുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ വിശ്വാസസ്ത്രങ്ങൾ മുറുക്കപ്പിടിക്കാനും സഹവർത്തിത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ വളരാനും വളർത്താനും നമ്മൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രിയ കൂട്ടികളേ, നിങ്ങളെ എല്ലാവരെയും ഉള്ളിയേശുവിന് ക്ഷേമം സമർപ്പിക്കുന്നു. യേശുവിനെപ്പോലെ നിങ്ങളും സർഗ്ഗ സ്ഥനായ പിതാവിന് ഇഷ്ടപ്പെട്ട മകളായിത്തീരാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

പ്രാർത്ഥനാശംസകളോടെ,

വിഷപ്പ് വിശ്വസന്റെ സാമൂഹിക

ചെയർമാൻ, കെസിബിസി വോക്കേഷൻ കമ്മീഷൻ

ആർച്ചിവിഷപ്പ് മാർ ജേസാഫ്റ്റ് പെരുന്തോട്ട്

വൈസ് ചെയർമാൻ, കെസിബിസി വോക്കേഷൻ കമ്മീഷൻ

സിഷപ്പ് സാമൂഹിക മാർ എറേനിയോസ്

വൈസ് ചെയർമാൻ, കെസിബിസി വോക്കേഷൻ കമ്മീഷൻ

N.B.: ഈ സർക്കുലർ 2019 ഫെബ്രുവരി 10-ാം തീയതി നായരാച്ചപ്പ ദിവ്യബലി മജുദു വായിക്കുകയോ ഇതിലെ ആശയങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്ക് വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കയോ ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

സർക്കുലർ 6

ഇരുപത്തിയേഴ്സാം ആഗോള രോഗിത്വം - 2019

പ്രാൻസിസ് പാഷായുടെ സന്ദേശം

“അനമായി നിങ്ങൾക്കുകിട്ടി; അനമായിത്തന്നെ കൊടുക്കുവിൻ”
(മത്താ 10:8)

പ്രിയ സഹോദരീസഹോദരന്മാരേ,

“അനമായി നിങ്ങൾക്കുകിട്ടി, അനമായിത്തന്നെ കൊടുക്കുവിൻ”
(മത്താ 10:8). സൗജന്യ സന്നഹപ്രവൃത്തികളിലൂടെ തന്റെ രാജ്യം വളരുന്നതിനുവേണ്ടി അപുസ്തോലമാരെ സുവിശേഷം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ അയച്ചപ്പോൾ യേശു പറഞ്ഞത്താണ് ഈ വാക്കുകൾ.

ഇരുപത്തിയേഴ്സാം ആഗോളരോഗിത്വം ഇൻഡ്യയിൽ കൽക്കട്ടയിൽ വച്ച് 2019 ഫെബ്രുവരി 11-ന് ആരോഗ്യാഷ്ടപൂർവ്വം ആചത്രിക്കുകയാണ്. ഇത്തരുണ്ടതിൽ, സുവിശേഷവർക്കരണത്തിന് ഏറ്റവും വിശ്വാസ്യതയുള്ള മാർഗ്ഗം നല്ല സമരിയാക്കാരന്മേരുതുപോലെയുള്ള പ്രവൃത്തികളാണെന്ന് സദ - തന്റെ മക്ഷർക്കല്ലാം, പ്രത്യേകിച്ച് രോഗികൾക്ക്, ഒരു അമ്മയെപ്പോലെ - നമ്മുൾപ്പെടെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. രോഗിപരിചരണത്തിന് വൈദഗ്ധ്യവും വാസല്യവും ആവശ്യമാണ്. ഒപ്പ്, സന്നഹപിക്കപ്പെടുന്ന അനുഭവം അവതിൽ ഉള്ളവാക്കുന്ന തലോടൽപോലുള്ള ആത്മാർത്ഥവും ലളിതവുമായ അടയാളങ്ങളും വേണം.

ജീവൻ ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള അനമാണ്. വിശ്വാസ പാലോസ് ചോദിക്കുന്നു: “അനമായി ലഭിച്ചതല്ലാതെ നിനക്ക് എന്തുണ്ട്?” (1 കോറി 4:7) മനുഷ്യജീവിതം ഒരു അനമായതിനാൽത്തന്നെ, അതിനെ ഒരു സ്വകൈയസന്ധത്തോ സ്വകാര്യസന്ധത്തോ ആയി ചുരുക്കാൻ പാടില്ല. വൈദ്യരാസ്ത്രപരവും ജൈവസാങ്കേതികവിദ്യാപരവുമായ പുരോഗതികൾ “ജീവന്റെ വ്യക്ഷ”ത്തിൽ (c. ഉത്പ 3, 24) കൈവയ്ക്കാൻ നമുക്കു പ്രലോഭനമാകുന്നുണ്ടെന്ന് ഓർക്കണം.

ധൂർത്തിന്റെയും നിസ്സംഗതയുടെയും ഇന്നത്തെ സംസ്കാരത്തിൽ ഒരു വസ്തുത ചുണ്ടിക്കാണിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ താൻപോരിമയ്ക്കും സാമൂഹികവിജയത്തിനും വെള്ളുവി

ശ്രീയുതർത്താൻ പര്യാപ്തമാണ് “ദാനം” എന്ന കാറ്റഗറി. അതേസമയം, ജനതകളും സംസ്കാരങ്ങളും തമ്മിൽ നൃതനങ്ങളായ ബന്ധങ്ങളും സഹകരണമാർഗങ്ങളും പരിപോഷിപ്പിക്കാനും അതിനു കഴിയും. ദാനത്തിന്റെ മുൻവ്യവസ്ഥയായ സംവാദം, സമൂഹത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന അധികാരവിനിയോഗരീതികളെ തിരുത്താൻ കഴിവുള്ള മാനുഷിക വളർച്ചയ്ക്കും പുരോഗതിക്കുമുള്ള സാധ്യതകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ദാനമെന്നാൽ കേവലം സമ്മാനം നല്കലല്ല, വൻ്തുക്കളോ സാധനങ്ങളോ വിനിമയം ചെയ്യലല്ല അത്; മറിച്ച് സാധാരണമാണ്. “ദാനം” എന്നത് സമ്മാനം കൊടുക്കലാവിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. കാരണം, അതിൽ തന്നെത്തന്നെ നല്കലും ഒരു ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഈത് മറ്റുള്ളവരെ അംഗീകരിക്കലോണ്. അതാണമ്പ്പോൾ സമൂഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ദാനമെന്നത് പൂത്രന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിലും പരിശുഭ്യാത്മവർഷത്തിലും പരമകോടിയിലെത്തുന്ന ദൈവസ്വന്നേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിഫലനമാണ്.

നാമമ്പോൾ ദത്തദരും ആവശ്യങ്ങളുള്ളവരും അഗ്രതികളുമാണ്. നമ്മൾ ജനിക്കുന്നേഡർ മാതാപിതാക്കളുടെ ശുശ്രാഷ നമുക്ക് ജീവിക്കാൻ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായത്തെ നാം ആശയിക്കുന്നു. മറ്റു വ്യക്തികളുടെയും സാഹചര്യങ്ങളുടെയും മുന്നിൽ “സൃഷ്ടികൾ” എന്ന നിലയിൽ നമ്മുടെ പരിമിതികളുണ്ടെന്ന് നാം എപ്പോഴും അവബോധമുള്ളവരാണ്. ഈ സത്യത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥമായ അംഗീകരണം നമ്മുടെ വിനീതരായി സൃഷ്ടിക്കും. ജീവിതത്തിലെ സത്താപരമായ ഒരു പുണ്ണമെന്ന നിലയിൽ എക്കുംഭാർശ്യം അല്ല സിക്കാൻ അതു ഫേരിപ്പിക്കും.

വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ നമ വളർത്താൻ ഉത്തരവാദിത്വപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് അത്തരം ഒരു അംഗീകരണം നമ്മുടെ പ്രേരിപ്പിക്കും. നാം നാമുക്കുന്നതെന്ന വേർപ്പട്ട ഒരു ലോകമായി കാണാതെ മറ്റുള്ളവരുമായുള്ള സഹോദരപരമായ ബന്ധത്തിൽ കാണണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ പൊതു നമ്മെയെ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്ന എക്കുംഭാർശ്യത്തിന്റെ സാമൂഹിക അല്ലസന്നം വികസിപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ആവശ്യത്തിൽപ്പെട്ടവരും മറ്റുള്ളവരെ ആശയിക്കുന്നവ

രുമായി നമ്മെത്തനെന കാണാൻ നാം ദയപ്പേടരുത്. സ്വപ്രയത്നം കൊണ്ടുതനെ വ്യക്തിപരമായി നമ്മുടെ പരിമിതികളെ അതിജീവി കാണൽ നമുക്കു കഴിയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ആ പരിമിതികളെ അംഗീകരിക്കാൻ നാം ദയപ്പേടരുത്. ദൈവം തനെ യേശുക്രിസ്തുവിൽ വിന യപുർഖ്യം നമ്മിലേക്ക് ഇറങ്ങി വന്നു (cf. ഫിലി 2:8). ഈനും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭാരിദ്വയത്തിൽ അവിടെന് നമ്മെ സഹായികാണ് വരുകയും നമ്മുടെ ഭാവനയ്ക്ക് അതിനെന്നായ ഭാനങ്ങൾ നമുക്കു നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇൻധ്യത്തിൽവച്ചുള്ള ആഖ്യാപണത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സന്നോ ഷത്രോടും വിസ്മയത്തോടുംകൂടി കൽക്കട്ടയിലെ മദർ തെരേസൈ ഓർമ്മികാൻ തൊൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പരസ്യനേഹത്തിന്റെ മാത്യുക യായ അവർ ഭരിദ്വരോടും രോഗികളോടും ദൈവത്തിനുള്ള സ്നേഹം ദൃശ്യമാക്കി. അവരെ വിശ്വാസ രൂടെ പദവിയിലേക്ക് ഉയർത്തിയപ്പോൾ തൊൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നു: “മദർ തെരേസ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളിലും ദൈവിക കരുണയുടെ ഉദാരയായ വിതരണക്കാരിയാ യിരുന്നു. മനുഷ്യജീവനെ - ഗർഭസ്ഥിരശ്ശകളുടെയും പരിത്യക്തരു ചെയ്യും ജീവനെ - സ്വീകരിച്ച് സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മദർത്ത രേസ എല്ലാവർക്കും സ്വയം സംഘട്യയാക്കി. തെരുവീമിതിൽ മരി കാൻവേണ്ടി ഉപേക്ഷിക്കപ്പേട്ടവരുടെ മുമ്പിൽ അവരിലുള്ള ദൈവമ ഹത്യാം കണ്ണുകൊണ്ട് അവർ തലകുനിച്ചു. തങ്ങൾ സുഷ്ടിച്ച ഭാരി ദ്രോമന കുറക്കുത്തുത്തിന്റെ - അതെ, കുറക്കുത്തുംതനെ! - പാപഭാരം തിരിച്ചിരുന്നവിധം ഈ ലോകത്തിലെ അധികാരക്കേന്ദ്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ അവർ തന്റെ സ്വരം കേൾപ്പിച്ചു. മദർ തെരേസയുടെ അധ്യാ നത്തത മധുരമുള്ളതാക്കിയ ‘ഉപ്പ്’ കാരുണ്യമായിരുന്നു. ഭാരിദ്വാം കൊണ്ടും സഹനം കൊണ്ടും കരഞ്ഞു കണ്ണുനീർ വറ്റിയവർക്ക് അധ്യ കാരത്തിൽ തെളിഞ്ഞ ‘പ്രകാശം’ അതായിരുന്നു. നശരത്തിന്റെയും അസ്തിത്വത്തിന്റെയും അരികുകളിൽ അവർ നിർവ്വഹിച്ച ഭാത്യം, ഭരിദ്വരിൽ ഭരിദ്വരായവരോട് ദൈവത്തിനുള്ള അടുപ്പത്തിന്റെ ശക്ത മായ സാക്ഷ്യമാണ് നമുക്ക് ഇന്നു നല്കുന്നത്” (Homily 4 Sept. 2016).

ഓരോ മനുഷ്യനോടും ഭാഷാപരമോ സംസ്കാരപരമോ വംശ പരമോ മതപരമോ ആയ വ്യത്യാസം ഇല്ലാത്തതും സ്വാർത്ഥതയി

പിാത്തതുമായ സ്നേഹമായിരിക്കണം നമ്മുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഏകമാനദശഭൗമങ്ങ് മനസ്സിലാക്കുവാൻ വിശ്വീലു മദർ തെരേസാ നമ്മ സഹായിക്കുന്നു. മനസ്സിലാക്കപ്പെടലും വാത്സല്യപൂർവ്വകമായ സ്നേഹവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും - പ്രത്യേകിച്ച് സഹിക്കുന്നവർക്ക് - സന്തോഷത്തിന്റെയും പ്രത്യാശയുടെയും ചക്രവാളം അഞ്ചൽ തുടർന്നുകൊണ്ട് മദർ തെരേസയുടെ മാതൃക നമ്മ ഇപ്പോഴും നയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആരോഗ്യ ശുശ്രൂഷയിൽ ഏറെ പ്രാധാന്യമുള്ള സന്നദ്ധസേവകരുടെ പ്രവർത്തനത്തെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നതും നിലനിർത്തുന്നതും ഉദാരതയാണ്. അവർ നല്ല സമർത്ഥകാരരെ ആദ്ദും അഭ്യാത്മികത വാചാലമാകുംവിധം സന്തമാക്കിയിരുന്നു. രോഗികളെ സഹായിക്കുന്ന സന്നദ്ധസേവനകളോടും രക്തം, ടിഷ്യൂകൾ, അവയവങ്ങൾ എന്നിവയുടെ ഭാഗം ഏർപ്പെടുത്തുന്നവരോടും ഞാൻ കൃതജ്ഞത രേവപ്പേടുത്തുന്നു. അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യത്തിലൂടെ പ്രകടമാകുന്ന സഭയുടെ കരുതലിന്റെയും പരിഗണനയുടെയും ഒരു പ്രത്യേകമേഖല ഇതാണ് - രോഗികളുടെ, പ്രത്യേകിച്ച് സവിശേഷ പരിചരണം ആവശ്യമുള്ളവരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കായി വാദിക്കുക. രോഗങ്ങളെ തടയുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള അറിവും പ്രോത്സാഹനവും നല്കുവാൻ വേണ്ടി നടത്തുന്ന വിവിധ പരിശ്രമങ്ങളെക്കൂടി ഞാൻ ഇവിടെ സുചിപ്പിക്കുന്നു. ആശുപത്രികളിലും വീടുകളിലും നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന സന്നദ്ധസേവനം ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. അതിൽ ആരോഗ്യശുശ്രൂഷയും ആദ്ദും അഭ്യാത്മിക പിന്തുണയും അടങ്കിയിട്ടുണ്ട്. രോഗികളും ഒരുപ്പെട്ടവരും വ്യാധരും മാനസികമോ ശാരീരികമോ ആയ ദുർബലതയുള്ളവരും ഈ സേവനത്തിൽ നിന്ന് ഉപകാരം നേടുന്നുണ്ട്. മതാഭിമുദ്രയില്ലാത്ത ഒരു ലോകത്ത് സഭയുടെ സാന്നിധ്യത്തിന്റെ അടയാളമായി തുടരുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ നിർബന്ധിക്കുന്നു. ഒരു വോളന്റിയർ നല്ല സുഹൃത്താണ്. വ്യക്തിപരമായ ചിന്തകളും വികാരങ്ങളും അയാള്ലായി പകുവയ്ക്കാം. വോളന്റിയർമാർ കഷ്മാപുർവ്വം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അങ്ങനെ അവർ രോഗികളെ നിഷ്ക്രിയരായ സീകർത്താക്കൾ എന്ന നിലയിൽ നിന്ന് സജീവപകാളികളാക്കുന്നു. ആ ബന്ധം പ്രത്യാശ നല്കുന്നു; കൂടുതൽ ചികിത്സയ്ക്ക് പ്രചോദനം നല്കുന്നു. ഉദാരമതിയാകാനുള്ള അഗാധമായ

ആഗ്രഹത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ഭൂതമാകുന്ന മുല്യങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും ജീവി തഥാലികളുമാണ് സന്നദ്ധസേവനം പകർന്നുനൽകുന്നത്. ആരോഗ്യസംരക്ഷണം കുടുതൽ മാനുഷികമാക്കാനുള്ള ഒരു മാർഗം കൂടിയാണിത്.

കത്തോലിക്കാ ആരോഗ്യസംരക്ഷണ കേന്ദ്രങ്ങളെ - വികസിത പ്രദേശങ്ങളിലായാലും ദാരിദ്ര്യമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലായാലും - ഉദാ തയുടെ ചെതനയുമാണ് സവിശേഷമാംവിധം പ്രചോദിപ്പിക്കേണ്ടത്. കാരണം അവ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നത് സുവിശേഷ തത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ്. എങ്ങനെന്നും ലാഭേണ്ടാക്കുക, തിരിച്ചു കിട്ടാൻവേണ്ടി കൊടുക്കുക, ജനങ്ങളെ പരിഗണിക്കാതെ ചൂഷണം ചെയ്യുക എന്നിങ്ങനെന്നുള്ള മനോഭാവങ്ങളുള്ള പ്രത്യുത്തരമായി കത്തോലിക്കാസ്ഥാപനങ്ങൾ ആത്മദാനത്തിന്റെയും ഒരാരുത്തി ന്റെയും ഏകുദ്ധാർശ്യത്തിന്റെയും മാതൃക നല്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഉദാരതയുടെയും ഭാഗത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തെ വളർത്താൻ എല്ലാതലങ്ങളിലുമുള്ള ഓരോവ്യക്തിയെയും തൊൻ നിർബന്ധിക്കുന്നു. ലാഭത്തിന്റെയും ധൂർത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തെ കീഴടക്കാൻ അത് അതുന്നാപേക്ഷിതമാണ്. കത്തോലിക്കാ ആരോഗ്യസംരക്ഷണ കേന്ദ്രങ്ങൾ കേവലം ബിസിനസ് നടത്തുന്നതിന്റെ കെണ്ണിയിൽ വീഴ്തുത്. അവർ ലാഭത്തെക്കാൾ കുടുതലായി വ്യക്തിപരമായ ശുശ്രൂഷയെ പരിഗണിക്കണം. ആരോഗ്യം ആപേക്ഷികമാണെന്നും അത് മറ്റൊരു രൂമായുള്ള ബന്ധത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും അതിന് വിശദം സവും സഹായവും ഏകുദ്ധാർശ്യവും ആവശ്യമാണെന്നും നമുക്കേ റിയാം. പക്കുവയ്ക്കുന്നോൾ മാത്രം പൂർണ്ണമായി ആസ്പദിക്കാൻ കഴിയുന്ന നിധിയാണത്. ഒരു കൈക്കപ്പത്വന്റെ ആരോഗ്യത്തിന്റെ ബാരോ മീറ്റർ ഉദാരതാപൂർണ്ണമായ ഭാഗത്തിന്റെ സന്നോഷമാണ്.

തൊൻ നിങ്ങളെ എല്ലാവരെയും ‘രോഗികളുടെ ആരോഗ്യം’ ആയ മരിയത്തിൽ സമർപ്പിക്കുന്നു. സംഖാദത്തിന്റെ ചെതനയ്ക്കിലും പരസ്പരസ്വീകരണത്തിലും നാം സീകരിച്ച ഭാഗങ്ങൾ പക്കുവയ്ക്കാൻ അവർ നമ്മേ സഹായിക്കേണ്ട്. പരസ്പര ആവശ്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ച് സഹോദരീസഹോദരമാരായി ജീവിക്കാനും ഉദാരതയുള്ള ഹ്യുദയ

തതിൽ നിന്നു നല്കാനും മറ്റൊരു വർക്ക് നിസ്ഥാർത്ഥസേവനം ചെയ്യാനും സഹായിക്കുന്നതു. പ്രാർത്ഥനയിലുള്ള എൻ്റെ അടുപ്പം താൻ സ്വന്നേഹത്തോടെ ഉറപ്പുപറയുന്നു. എല്ലാവർക്കും എൻ്റെ അപ്പോസ്റ്റോ ലികാൾവിവാദം ഹ്യാദയപൂർവ്വം നല്കുന്നു.

**പ്രപഞ്ചരാജാവായ കർത്താവായ
യേശുക്രീസ്തുവിന്റെ തിരുനാൾദിനം**

വത്തിക്കാൻസിറ്റി, 25 നവംബർ, 2018

പ്രാൻസിസ് പാപ്പാ

N.B.: 2019 ഫെബ്രുവരി 10-ാം തീയതി തായറാഴ്ച ദിവ്യബലി മയ്യു ആഗോളരോഗീഡിനാചരണത്തെക്കുറിച്ച് ജനങ്ങളെ അറിയിക്കേണ്ടതാണ്.

CASUS
February, 2019

The participation in Holy Mass on Sundays and other holy days of obligation and refraining from work and activities which would impede the sanctification of these holy days is the first precept of the Church. The Church has laid down rules only in general for the observance of these practices. To have a clear understanding of these rules and their implications, we should know what authority prescribed these and in what manner they have to be observed. The power and authority to issue the precepts is vested in the Pope, the supreme head of the church. The Pope has the authority to establish, transfer, and suppress feast days and days of penance common to the Universal Church (CCEO c. 880; CIC c. 1244). In the Eastern Churches also the authority to establish, transfer or suppress feast days and days of penance which are common to all the Eastern Churches, is vested in the supreme authority of the Church (CCEO c. 880, §1). But to establish, transfer or suppress the feast as well as penitential days for the individual *sui juris* Churches is up to the authority that is competent to establish its particular law (CCEO c. 880 §2). While doing so the individual *sui juris* Church has to seek the opinion of the other *sui juris* churches also (CCEO c. 880, §2).

According to canon 1244, §2 of the CIC, the diocesan bishop has the power to determine certain special feast days of penance in his own diocese in addition to those determined by the Supreme Authority of the Church for the Latin Church. The diocesan bishop can establish such a day only in an individual instance, but not on an ongoing basis. To be legally binding, the obligation should be stated in a general decree establishing the special feast or day of penance, which decree must be promulgated. A decree is not necessary if the bishop does not intend to impose a legal obligation but only seeks to encourage or invite the faithful to observe a special feast day or day of penance.

According to canon 880, §3 of the Eastern code, apart from Sundays the following are the days of obligation binding on all the Eastern Catholic Churches:

1. Christmas (December 25)
2. Epiphany (January 6)
3. Ascension (Thursday after the 6th Sunday following Easter)
4. Dormition of the Holy Mother of God (Assumption-Aug. 15)
5. Holy Apostles of Peter and Paul (June 29)

An Eastern *sui iuris* Church has the authority either to suppress or to transfer the observance of any of these holy days of obligation to a Sunday according to the particular law of that Church *sui iuris*. But the particular law (*jus particulare*) made by the synod of an Eastern Catholic *sui iuris* Church can seek the approval of the Pope before it is implemented (CCEO c. 880,§3). Therefore, the synod of bishops of an Eastern Catholic *sui iuris* Church can seek the approval of the Pope to suppress holy days of obligation or transfer them to Sundays.

1. Is the Martydom of St. Thomas (Dukhrana) an obligatory day in the Syro-Malabar Church?

July 3 is observed as the feast of St. Thomas the Apostle (Martyrdom of St. Thomas) in the Syro-Malabar Church. It is included in the liturgical calendar of the Syro-Malabar Church as an obligatory day (art. 156, §1). The synod of bishops of the Eastern Catholic *sui iuri* Churches have the authority to decide any feast day as obligatory in the particular eparchy or eparchies over and ever those declared as obligatory for all the Eastern Catholic Churches in general. It is in exercise of this authority that St. Thomas day is declared as obligatory in the Syro-Malabar Church. Moreover the particular law of the Syro-Malabar Church has decided that it should celebrate the feast of the Blessed and saints of the Syro-Malabar Major archi-episcopal Church with due solemnity (art. 156,§3).

The synod of bishops of the Eastern Catholic Churches does not have the authority to transfer the observance of an obligatory day to the following Sunday. The synod of bishops can only seek the Pope's approval to do so. Such an approval was refused to the synod of bishops of the Syro-Malabar Church when they requested for transferring the fulfillment of the obligation of the feasts of Epiphany, Ascension, and Peter and Paul to the following Sunday after the actual day.

The reason for the refusal is said to be that such changes were not considered to be in tune with the genuine Eastern traditions. Hence in the liturgical calendar of the Syro-Malabar Church (2007-08) the following feast are indicated as obligatory days.

2. What are the obligatory Days in the Latin Church?

Apart from Sundays the following are the obligatory days in the Latin Church (CIC c. 1246, §1):

1. Nativity of Our Lord Jesus Christ-December 25
2. Epiphany-January 6
3. Ascension-6th Thursday after Easter
4. Body and Blood of Christ-Thursday after the Trinity Sunday
5. Holy Mary the Mother of God-January 1
6. Immaculate Conception- December 8
7. Assumption-August 15
8. Saint Joseph- March 19
9. Saints Peter and Paul the Apostle-June 29
10. All saints- November 1

It may not be possible for the Christian faithful in the present day circumstances to observe all the above the ten obligatory days in their true spirit. Besides, all these ten obligatory do not have equal or uniform importance everywhere. Considering this position the Code of Canon

Law provides for necessary changes. Accordingly the conferences of bishops have the authority to suppress the observance of any obligatory day or to transfer it to a Sunday, which decision becomes effective after confirmation by the Congregation for Bishops. The conference of Latin Bishops in India sought permission of the concerned Congregation to suppress the observance of certain feasts and to transfer the observance of certain other fests to Sundays. They are follows:

A. Observance suppressed

1. Feast of Holy Mary the Mother of God January 1
2. Immaculate Conception-December 8
3. Feast of St. Joseph- March 19
4. Saints Peter and Paul the Apostles-June 29
5. All Saints- November 1

B. Observance Transferred to Sundays

1. Epiphany- January 6
2. Ascension- Sixth Thursday after Easter
3. Body and Blood of Christ- Thursday after Trinity Sunday.

In the decree issued on 12 December 1983 the Congregation for Bishops granted sanction to the above changes. As a result the faithful of the Latin Church in India are bound to observe only two days as obligatory namely; Christmas (December 25) and Assumption of the Blessed Virgin Mary (August 15). Of course, these are in addition to all the Sundays of the year which are days of obligation in the Universal Church.

